

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Vierde kamer)
17 september 1998

Zaak T-40/98

G. Pagliarani
tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaren – Vaststelling van rang – Nieuwe feiten –
Niet-ontvankelijkheid”

Volledige Franse tekst II - 1555

Betreft: Beroep tot, enerzijds, nietigverklaring van het besluit van het TABG van 28 oktober 1993 waarbij verzoeker in de rang B 3, salaristrap 3, is ingedeeld, en van het besluit van het TABG van 8 december 1997 houdende afwijzing van verzoekers klacht, op grond dat daarbij geen rekening is gehouden met een gecertificeerde beroepservaring, en anderzijds, vergoeding van de materiële schade die verzoeker als gevolg van die besluiten zou hebben geleden.

Beslissing: Niet-ontvankelijkheid. Verwijzing van verzoeker in alle kosten.

Resumé van de beschikking

Verzoeker wordt door de Commissie per 1 juli 1993 aangesteld als tijdelijke functionaris met voorlopige indeling in de rang B 5, salaristrap 1.

Op 28 oktober 1993 wordt verzoekers indeling definitief bepaald op de rang B 3, salaristrap 3, met ingang van 1 juli 1993.

Op 3 februari 1994 dient verzoeker krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen (Statuut) een klacht in teneinde een wijziging van zijn indeling te verkrijgen. Hij voert aan, dat zijn militaire dienst, zijn vier jaar studie aan de universiteit van Bologna, en zijn werk bij de scheepswerf Foschi als beroepservaring in aanmerking dienen te worden genomen. Bij besluit van 4 juli 1994 wijst het tot aanstelling bevoegd gezag (TABG) die klacht af.

Op 31 januari 1997 zendt verzoeker de Commissie een brief die hij als verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut aanmerkt. Omdat hij daarop geen antwoord krijgt, zendt hij de Commissie op 9 juni 1997 een brief die hij als klacht in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut aanmerkt. Bij brief van 8 december 1997 wijst de Commissie die klacht af.

De ontvankelijkheid

De bij de artikelen 90 en 91 van het Statuut vastgestelde termijnen voor het indienen van een klacht en het instellen van een beroep zijn van openbare orde en kunnen niet naar believen van partijen en de rechter worden ingeroepen, aangezien zij zijn ingesteld om de duidelijkheid en de zekerheid van de juridische situaties te waarborgen. Eventuele uitzonderingen op of afwijkingen van deze termijnen moeten restrictief worden uitgelegd (punt 25).

Referentie: Gerecht 11 juli 1997, Chauvin/Commissie, T-16/97, JurAmbt. blz. II-681, punt 32

Verzoeker vordert nietigverklaring van de besluiten van 8 december 1997 en 28 oktober 1993.

Het besluit van 8 december 1997 bevestigt verzoekers indeling zoals die bij het besluit van 28 oktober 1993 is vastgesteld; het enige nieuwe element van het besluit betreft de gevolgen van de nieuwe documenten die verzoeker heeft overgelegd, voor een eventuele heropening van de termijn voor het indienen van een klacht. Aangezien het besluit van 8 december 1997 niet meer dan een bevestiging is, is het niet bezwaardend voor verzoeker en derhalve niet vatbaar voor beroep (punt 28).

Referentie: Gerecht 15 december 1995, Progoulis/Commissie, T-131/95, JurAmbt. blz. II-907, punt 35; Gerecht 7 juni 1991, Weyrich/Commissie, T-14/91, Jurispr. blz. II-235, punt 43

Verzoekers beroep strekt in feite enkel tot herziening van het besluit van 28 oktober 1993. Hij heeft evenwel niet binnen de in het Statuut bepaalde termijn een beroep ingesteld tegen het besluit van 4 juli 1994 houdende afwijzing van zijn klacht. Het besluit van 28 oktober 1993 is derhalve definitief geworden (punt 30).

Een ambtenaar kan de voorwaarden van zijn aanvankelijke aanwerving niet betwisten nadat deze definitief is geworden. Artikel 90, lid 1, van het Statuut bepaalt weliswaar, dat iedere ambtenaar bij het TABG een verzoek kan indienen om jegens hem een besluit te nemen, doch de ambtenaar mag van deze bevoegdheid geen gebruik maken om de in de artikelen 90 en 91 vastgestelde klacht- en beroepstermijnen te ontduiken door bij wege van een verzoek indirect de wettigheid van een eerder, niet binnen de gestelde termijnen bestreden besluit te betwisten. Alleen wezenlijke nieuwe feiten kunnen een verzoek tot herziening van een dergelijke besluit rechtvaardigen (punten 31 en 32).

Referentie: Progoulis/Commissie, reeds aangehaald, punt 38; Chauvin/Commissie, reeds aangehaald, punt 37; Hof 15 mei 1985, Esly/Commissie, 127/84, Jurispr. blz. 1437, punt 10

Zelfs de omstandigheid dat een verzoeker op een later tijdstip een element ontdekt dat tevoren reeds bestond, kan in beginsel niet zonder schending van het beginsel van de rechtszekerheid worden gelijkgesteld met een nieuw feit dat een grond kan vormen om de beroepstermijnen opnieuw te doen ingaan. A fortiori kunnen tevoren bestaande elementen die verzoeker reeds bekend waren, geen nieuwe en wezenlijke feiten vormen die nieuwe termijnen kunnen doen ingaan (punt 33).

Referentie: Gerecht 21 februari 1995, Moat/Commissie, T-506/93, JurAmbt. blz. II-147, punt 28; Gerecht 28 mei 1998, W/Commissie, T-78/96 en T-176/96, JurAmbt. blz. II-745, punt 68

Verzoeker heeft geen enkel nieuw en wezenlijk feit weten aan te tonen dat de herziening van het besluit van 28 oktober 1993 kan rechtvaardigen. Mitsdien moet de vordering tot nietigverklaring niet-ontvankelijk worden verklaard (punt 39).

De vordering tot schadevergoeding

Wanneer de vordering tot schadevergoeding nauw verbonden is met een beroep tot nietigverklaring, brengt de niet-ontvankelijkheid van de vordering tot nietigverklaring de niet-ontvankelijkheid van het beroep tot schadevergoeding mee. Aangezien dit in casu het geval is, is de vordering tot schadevergoeding derhalve niet-ontvankelijk (punten 43 en 44).

Referentie: Gerecht 25 september 1991, Marcato/Commissie, T-5/90, Jurispr. blz. II-731, punt 49; Gerecht 24 juni 1992, H.S./Raad, T-11/90, Jurispr. blz. II-1869, punt 25; Gerecht 15 februari 1995, Moat/Commissie, T-112/94, Jurispr. blz. II-135, punt 30; Gerecht 21 februari 1995, Moat/Commissie, reeds aangehaald; Gerecht 30 november 1995, Branco/Rekenkamer, T-507/93, JurAmbt. blz. II-797, punt 42

De kosten

Gelet op de bepalingen van het Statuut en de vaste rechtspraak viel de niet-ontvankelijkheid van het beroep te voorzien. Dit beroep, waarmee wordt opgekomen tegen een besluit uit 1993 dat verzoeker reeds eerder vergeefs had bestreden zonder evenwel een beroep in te stellen, heeft nutteloze extra kosten meegebracht. Mitsdien moet verzoeker in alle kosten worden verwezen (punt 50).

Dictum:

Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

Verzoeker zal alle kosten dragen.